

Magnum Mophtologicum

Un împărat își puse-n gând
Să facă-o mare carte,
În care vorbele pe rând
Să aibă toate parte.

Voia un falnic monument,
Un magnum oarecare...
Atunci chemă pe un bătrân,
Limbistul cel mai mare —

Un om ce știe pe de rost
Nu numai ce-i pe lume,
Ci câte se petrec și-n cer
Din fir în păr anume —

Și-i zise: “Știu, de istorie
De mult că te-ai lăsat
Și că d-acuma numai limbii
Pe brânci te-ai consacrat...”

Fă-mi dar și mie ce te rog,
Te voi plăti cu aur,
Posterității să lăsăm
Un magnum, un tezaur.”

“Prea bucuros, măria-ța,
Primesc ce-ați poruncit,
Și, ca să dau dovezi de limbă,
Mă simt prea fericit.”

Și s-a pornit bătrânul-atunci
La lucru cu ardoare...
Dar, vai! păcat! s-a-nțepenit
Cu limba în a mare.

Oricum, noroc că-i spiritist —
Lucrarea lui înaltă,
Speranță-avem: o va sfârși
Din lumea cealaltă...